

Hangi Yaşlılık?

Doğduğunuz evde ölme ihtimaliniz bakımından
diplerde sürünen bir ülkede,
yaşlı insanları
doğup büyüdüğü yerde, hem de
uzun bir ömrü birlikte geçirdikleri kişilerle
görünce
kendimi iyi hissedirim ben.

Hele, 'parantezin'
orda kapatılabilmesi
mümkün gibi de hissedilebiliyorsa.

Galiba, bu çok ender, hatta imkansız artık.

Belki bütün dünyada böyledir, bilmiyorum.

Bu Ada,
bu konuda
bir istisna.

Kuşkusuz kısmen bildiğimiz zaruretlerden.
Ama hepsi
'o kadar basit' değil.

Hoş bir akşamüstü serinliğinde,
küçük meydanına bakan bir kahvede çayımı yudumlarken,
gelip geçen yaşlı
(bazıları çok yaşlı) Adalıları
(çoğu orta direktten ve azınlık tabii) gözlemek
birden bunu düşündürdü bana.

Önce hararetli bir selamlaşma, ardından
kendi aralarında

bir çocuk gibi şakalaşma.
Dün-bugün-yarın iç içe o anda orada.

Öte yanda, mesela,
"Yaşlı dostu kasabalar" gibi
(esas insiyakı bana 'siyaset' gibi gelse de) iyilik hedefli
'modern toplum düzeni' önerilerini biraz ben de biliyorum.

'Yaşlılar için bakımevlerine'
henüz pek alışmamış (gelenek, töre, genetik vs gibi şeyler var hala)
bu toplum için,
o evlerin diyelim ki iyi ölçülmüş biçilmiş
'bir kasaba ölçeğine büyümesi fikri', 'otantik bir konsept',
insanın içinin
hemen 'he' demesi kolay
bir proje midir... ?

'Akla' uygun olan,
ille de 'kalbine' de uygun mudur insanoğlunun?

Yani, diyelim ben,
öyle bir kültürden gelen bir İngiliz gibi,
yaşadığım yerleri, (ekonomik zorlukların itmesi bir yana)
'yaşlandığım' için bırakacağım,
'son düzlük' için,
daha sorunsuz
'bir ihtiyarlık' için yepyeni bir kasabaya yerleşeceğim...
Nasıl söyleyeyim:
Ölümü mümkün olduğu kadar 'etrafa az rahatsızlık vererek' ve 'iyi-kötü
bu işe odaklanmış bir çevrede bakılarak' beklemek için orada olmak:
'benzerlerimle.'

Orada Ada'daki gibi 'ortak bir geçmiş' yok.
Sadece, kaçınılmaz bir 'ortak gelecek' var.

Sonra?

Arada bir telefon.
Her akşam da olabilir,

ya da bazen
“Ankara’dan abim gelecek”.
Evde, pardon kasabada, bir bayram havası...

Buraya
bir çok basiretsizlik yanısıra, ‘modernite’ ‘küresel gidişat’,
‘Hayat şartları’
veya
‘Nesil farkları’ falan filan
deyip geçiřtirdiđimiz
“durup düşünmeye vaktimiz olmayan”
‘ince işler’
getirdi bizi.

Büyük şair Gülden Akın’ın ruhu şad olsun.

Bu konularda
iyi kötü benim de bir fikrim var.

Ama
içimdeki bir şeytan, görmemezlik/bilmezlik edilmemesi gerekli
bir şey daha var,
sen onu yaz diyor:

Bu kadar kolay mı olmalıydı
bişeylerden
‘vaz geçmek’?

Ađustos 2020

